

Sygn. akt XII C 1605 / 18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu XII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Krzysztof Rudnicki**

po rozpoznaniu w dniu 04.02.2019 r.

we Wrocławiu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Towarzystwa (...) S.A. we W.**

przeciwko **A. W.**

o zapłatę 89 642, 25 zł

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej na rzecz powoda **5 417 zł** kosztów procesu.

XII C 1605 / 18

UZASADNIENIE

Powód Towarzystwo (...) S.A. we W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanych solidarnie W. Z. i A. W. (poprzednio Z.) 89 642, 25 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29.04.2017 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanych kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwani zawarli w dniu 30.06.2010 r. z (...) Bankiem S.A. w W. umowę kredytu zabezpieczonego na nieruchomości (...) nr (...). Kredyt został objęty przez powoda ochroną ubezpieczeniową z tytułu niskiego wkładu własnego kredytobiorców. Pozwani zaprzestali spłaty kredytu, w wyniku czego (...) Bank S.A. pisma z dnia 27.09.2016 r. dokonał wypowiedzenia umowy kredytu nr (...) w stosunku do każdego z pozwanych. Następnie w dniu 03.01.2017 r. (...) Bank S.A. zgłosił do powoda roszczenie o wypłatę odszkodowania z tytułu ubezpieczenia niskiego wkładu własnego w związku z wystąpieniem zdarzenia ubezpieczeniowego. Powód po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznał i wypłacił na rzecz (...) Banku S.A. odszkodowanie w kwocie 89 642, 25 zł. Wobec powyższego na podstawie art. 828 kc powód posiada roszczenie regresowe wobec pozwanych w wysokości wypłaconego odszkodowania. Termin naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie liczony jest od dnia następnego po upływie terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty z dnia 11.04.2017 r. skierowanego do pozwanych.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 13.04. 2018 r., XII NC 5/18, Sąd Okręgowy we Wrocławiu nakazał pozwanym W. Z. i A. W., aby zapłacili solidarnie na rzecz Towarzystwa (...) S.A. we W. 89 642, 25 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 29.04.2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami sądowymi w kwocie 1 120, 75 zł i kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 3 617 zł.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty pozwana A. W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu.

Pozwana zarzuciła nieważność umowy ubezpieczenia, nieważność umowy kredytowej zawartej z (...) Bankiem S.A., brak wypowiedzenia umowy kredytowej przez (...) Bank S.A. w stosunku do pozwanej, a tym samym brak podstaw roszczenia powoda, brak podstaw do wypłaty ubezpieczenia na rzecz (...) Banku S.A., w tym brak spełnienia warunków wypłaty, nieobowiązanie umowy ubezpieczenia w dniu wypłaty dokonanej przez powoda na rzecz (...) Banku S.A., niejasność umowy kredytowej, w tym zapisów dotyczących ubezpieczenia, brak przedłużenia okresu ubezpieczenia dalszy czas, brak przedłożenia pozwanym w czasie zawarcia umowy kredytowej umowy ubezpieczeniowej zawartej między (...) Bankiem S.A. i powodem, sprzeczność dochodzonego roszczenia z zasadami współżycia społecznego.

Pozwana podniosła, że to, co w umowie kredytowej jest nazywane umową ubezpieczenia niskiego wkładu de facto nie jest umową ubezpieczenia, lecz gwarancją bankową. Pozwani zostali wprowadzeni w błąd przez bank oraz przez ubezpieczyciela, których pracownicy przy zawarciu umowy kredytowej informowali, że jest to umowa ubezpieczenia, a nie umowa gwarancji bankowej.

Pozwana zakwestionowała skuteczność dokonania przez (...) Bank S.A. wypowiedzenia umowy kredytu, wskazując na niedopuszczalność wypowiedzenia pod warunkiem zawieszającym, a także na wysłanie wypowiedzenia na adres: (...) W.. Podała, że nigdy nie wskazywała bankowi tego adresu jako adresu właściwego dla doręczeń w zakresie umowy kredytu hipotecznego. Jeszcze przed wysłaniem zawiadomień informowała bank o tym, że mieszka pod adresem: (...) M., a bank wysyłał do niej korespondencję pod ten adres. W sierpniu i październiku 2014 r. pozwana założyła w (...) Banku S.A. rachunki osobisty i firmowy, wskazując adres korespondencyjny przy (...)we W., jednakże w listopadzie 2014 r. wypowiedziała obie umowy o prowadzenie rachunków, wskazując adres: (...)M.. Bank zaakceptował te oświadczenia woli i zamknął rachunki.

Bank nie miał żadnych podstaw do kierowania warunkowego wypowiedzenia umowy do pozwanej na adres przy ul. (...) we W.. Wypowiedzenie jako niedoręczone pozwanej nie odniosło zatem skutku w stosunku do niej.

Następnie pozwana wskazała, że oświadczenie złożone przez kredytobiorców do umowy kredytu obejmuje jedynie zgodę kredytobiorców na wgląd ubezpieczyciela do dokumentów umownych, brak jest jednak wyraźnej zgody na zawarcie umowy ubezpieczenia na dowolnych warunkach, w szczególności na wyłączną korzyść banku kredytującego. Przy zawarciu umowy nie zostały przedstawione i przekazane kredytobiorcom jakiegokolwiek warunki ubezpieczenia czy też umowa pomiędzy TU a bankiem, na podstawie których doszło do tzw. ubezpieczenia wkładu własnego. W czasie podpisywania umowy kredytowej przedstawiciel banku zapewniał kredytobiorców, że w związku z brakiem wkładu własnego ich interesy będą chronione poprzez zawarcie umowy ubezpieczenia tegoż wkładu. Gdyby kredytobiorcy nie zostali wprowadzeni w błąd przez przedstawicieli banku, nie podjęliby decyzji o zaciągnięciu tak znacznego zobowiązania kredytowego. Bank powinien był wymagać od nich dokonania wkładu własnego do kredytu w określonej wysokości. Kredytobiorcy nie posiadając własnych środków na ten cel zdecydowali się na ubezpieczenie braku tego wkładu za namową przedstawicieli banku.

Pozwana podniosła, iż w rzeczywistości stosunek, jaki został ukształtowany pomiędzy

stronami umowy kredytu a TU bardziej przypomina swoim charakterem gwarancję bankową niż umowę ubezpieczenia.

Następnie pozwana podniosła, iż powód nie wskazał oraz w żaden sposób nie uzasadnił sposobu wyliczenia kwoty wypłaconej na rzecz banku.

Zakwestionowała, aby w czasie dokonania przez bank warunkowego wypowiedzenia umowy kredytu tzw. ubezpieczenie wkładu własnego w ogóle obowiązywało.

Następnie pozwana zarzuciła nieważność umowy kredytu ze względu na abuzywność znajdujących się w niej klauzul umownych. Podniosła, że żadne z postanowień umowy kredytu nie było indywidualnie negocjowane. Wskazała, że zarzut abuzywności dotyczy postanowień § 2 ust. 1, § 4 ust. 6, § 5 ust. 10, § 7 ust. 3, § 3 ust. 7, § 8 ust. 3 i 7, § 8 ust. 10, § 9 ust. 15, czyli postanowień dotyczących: indeksacji i waloryzacji kwoty kredytu, sposobu ustalania kwoty kredytu i jego wypłaty, ustalania zobowiązania kredytobiorcy na dzień płatności poszczególnej raty kredytu, stosowania przez bank podwyższonej marży na czas do ustanowienia hipoteki na nieruchomości, obowiązku zawarcia umów ubezpieczenia, których koszty w całości ponosi kredytobiorca, ale ostatecznym beneficjentem jest bank, uprawnienia banku do podwyższenia marży kredytu o nieokreślony z góry poziom w sytuacji niedostarczenia przez kredytobiorcę polis wraz z cesjami ubezpieczenia na bank, blankietowej zgody na nagrywanie przez bank wszelkich rozmów telefonicznych.

Podniosła, że strony nie były informowane przez bank o tak istotnych okolicznościach, jak ryzyko zmiany kursu walut, zasady i sposoby ustalania wysokości wypłaty kapitału w walucie, zasady i sposoby ustalania wysokości spłaty danej raty kredytu w walucie, kwestii spreadu, sposoby ustalania przez bank kursu sprzedaży/kupna walut, ryzyko kredytowe.

Następnie pozwana podniosła, że roszczenie powoda nie jest zasadne w stosunku do niej z uwagi na zasady współzycia społecznego. Pozwana nigdy nie dysponowała środkami wypłaconym z kredytu. Środki te w całości zostały przekazane sprzedawcy nieruchomości, na zakup której zaciągnięty został kredyt, oraz pozwanemu 1, który wykorzystał je na własne cele. Pozwana korzystała z lokalu jedynie przez trzy miesiące, tj. od końca 2010 r. do początku marca 2011 r. Jeszcze przed wprowadzeniem się przeniosła na pozwanego 1 prawa do lokalu, o czym niezwłocznie został powiadomiony bank. Podniosła, że dochodzenie od niej zapłaty narusza powszechnie obowiązujące reguły uczciwego, rzetelnego, lojalnego postępowania, zasady słuszności, dobrych obyczajów, etycznego zachowania wobec drugiego człowieka.

W piśmie procesowym z dnia 05.07.2018 r. powód podtrzymał żądanie pozwu, powołując się na dyspozycję art. 828 § 1 kc.

Postanowieniem z dnia 04.02.2019 r. Sąd uchylił nakaz zapłaty z dnia 13.04.2018 r., XII Nc 5/18, i zawiesił postępowanie w sprawie w stosunku do pozwanego W. Z. na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 kpc, albowiem postanowieniem z dnia 06.03.2018 r., VIII GU 416/17, Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej ogłosił upadłość W. Z. jako osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

Dnia 24.07.2009 r. (...) Bank S.A. w W. oraz Towarzystwo (...) S.A. we W. zawarli – na czas nieokreślony z możliwością rozwiązania z 3-miesięcznym okresem wypowiedzenia generalną umowę ubezpieczenia niskiego wkładu.

W umowie tej strony przewidziały, że ubezpieczyciel udzielił Bankowi ochrony ubezpieczeniowej na wypadek powstania szkody wskutek zajścia zdarzenia ubezpieczeniowego dla części kredytów stanowiących brakujący wymagany wkład własny kredytobiorców, w kredytach udzielanych osobom fizycznym.

Szkoda oznaczała kwotę wierzytelności Banku z tytułu części kredytu objętego ochroną ubezpieczeniową, niespłaconą przez kredytobiorcę pomimo upływu okresu wypowiedzenia umowy kredytowej, ustaloną na dzień wypłaty odszkodowania.

Wypowiedzenie umowy kredytu oznaczało oświadczenie Banku skutkujące rozwiązaniem umowy kredytu, nakładające na kredytobiorcę obowiązek zwrotu niespłaconej części kredytu wraz z należnymi odsetkami, opłatami i kosztami w terminie nie krótszym niż 30 dni, spowodowane zaległością w spłacie dłuższą niż 60 dni pod warunkiem, że wymagana należność stanowi równowartość co najmniej dwukrotności bieżącej raty z harmonogramu spłaty kredytu; doręczenie wypowiedzenia uznawane było przez strony za skuteczne jedynie w przypadku, gdy skierowane było na posiadany przez Bank aktualny, udokumentowany i potwierdzony pisemnie przez kredytobiorcę adres

korespondencyjny, przy czym za datę doręczenia oświadczenia strony uznały również datę drugiego awizowania przesyłki poleconej w przypadku nieodebrania przesyłki.

Zdarzenie ubezpieczeniowe oznaczało brak spłaty części kredytu w sytuacji, kiedy po upływie okresu wypowiedzenia kredytobiorca ma wobec Banku zadłużenie z tytułu części kredytu objętej ubezpieczeniem.

Przedmiotem ubezpieczenia była spłata części kredytu udzielonego przez Bank, stanowiąca różnicę pomiędzy wymaganym w Regulacjach Banku wkładem własnym a wkładem własnym wniesionym przez kredytobiorcę (nie więcej niż 30 % kwoty kredytu).

Za dzień powstania szkody strony uznały dzień, w którym upłynął okres wypowiedzenia umowy kredytu. W celu zachowania ochrony ubezpieczeniowej Bank zobowiązany był do wypowiedzenia umowy kredytu. Wypowiedzenie umowy Bank zobowiązany był doręczyć kredytobiorcy w okresie od 60 dnia do 90 dni, licząc od dnia, od którego wypowiedzenie umowy kredytu powinno było nastąpić. Bank zobowiązany był do wysłania do kredytobiorcy w przypadku wystąpienia opóźnienie w spłacie kredytu co najmniej jednego wezwania/upomnienia do zapłaty listem poleconym w terminie ustalonym w Regulacjach Banku.

/ dowód: generalna umowa ubezpieczenia niskiego wkładu z dnia 24.07.2009 r. z załącznikami i

aneksem nr (...) z dnia 09.04.2010 r. – k. 114-135 /

W dniu 30.06.2010 r. (...) Bank S.A. oraz W. Z. i A. Z., zamieszkali we W. przy Pl. (...) zawarli umowę kredytu zabezpieczonego na nieruchomości (...) nr (...).

Bank udzielił kredytobiorcom kredytu w kwocie 461 538, 46 zł indeksowanego do EUR, na okres 360 miesięcy, z przeznaczeniem na (§ 1 i 2):

- 405 000 zł – sfinansowanie nabycia lokalu położonego przy ul. (...) we W.,
- 25 000 zł – refinansowanie kosztów własnych poniesionych z tytułu wniesionego zadatku,
- 20 000 zł – sfinansowanie remontu nabytej nieruchomości,
- 11 538, 46 zł – sfinansowanie opłat związanych z transakcją nabycia nieruchomości i opłat związanych z kredytem (prowizja).

W umowie kredytu strony przewidziały ubezpieczenia:

- 470 000 zł – ubezpieczenie nieruchomości,
- 461 538, 46 zł – ubezpieczenie na życie W. Z.,
- 132 538, 46 zł – ubezpieczenie niskiego wkładu własnego – składka 1 908, 55 zł,
- 461 538, 46 zł – pomostowe.

Zabezpieczenie spłaty kredytu stanowiły::

- hipoteka zwykła mieszkalna – 461 538, 46 zł,
- hipoteka kaucyjna mieszkalna – 230 769, 23 zł,
- pełnomocnictwo do rachunku – 461 538, 46 zł.

Wyplata kredytu miała nastąpić w terminie 3 dni roboczych od złożenia przez kredytobiorców dyspozycji wypłaty kredytu (§ 4 ust. 1).

Kredyt jako indeksowany miał być uruchomiony po przeliczeniu wg kursu kupna waluty ogłoszonym w siedzibie Banku w dniu dokonywania wypłaty kredytu lub jego transzy (§ 4 ust. 6).

Splata kredytu miała następować w miesięcznych ratach, do 28 dnia miesiąca (§ 5 w zw. z § 12 ust. 12).

W przypadku kredytu indeksowanego rata kredytu miała być przeliczana w kursu sprzedaży waluty obowiązującego w siedzibie Banku w dniu dokonywania spłaty (§ 5 ust. 10).

Każdej ze stron przysługiwało prawo rozwiązania umowy. Rozwiązanie umowy mogło

nastąpić z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia bądź w każdym czasie – za porozumieniem stron. W przypadku stwierdzenia przez Bank zagrożenia w spłacie kredytu lub w przypadku braku realizacji postanowień umowy ze strony kredytobiorcy Bank miał prawo wypowiedzieć częściowo lub całkowicie umowę (§ 10 ust. 1).

Gdy kredytobiorca zalegał ze splatą dwóch kolejnych pełnych rat kredytu Bank miał pisemnie wezwać kredytobiorcę do zapłaty, a gdy należności nie zostały uregulowane w terminie 7 dni od daty odbioru wezwania do zapłaty Bank miał prawo wypowiedzieć umowę (§ 10 ust. 2).

Od następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie z tytułu udzielonego kredytu stawało się wymagalne i traktowane jako zadłużenie przeterminowane.

Kredytobiorcy zobowiązali się do informowania Banku o zmianie adresu zamieszkania (§ 9 ust. 1 pkt 11 a).

Kredytobiorcy wyrazili zgodę na przesyłanie informacji dotyczących realizacji umowy za pomocą kanałów elektronicznych, a w sytuacji, gdy nie ma możliwości ich wykorzystania, na wskazany przez klientów adres mailowy lub za pośrednictwem poczty (§ 12 ust. 7).

Przy zawarciu umowy kredytu kredytobiorcy oświadczyli, że w celu objęcia ubezpieczeniem kredytu wyrażają zgodę na wgląd przez (...) SA w dokumentację kredytową i udostępnienie (...) SA informacji objętych tajemnicą bankową.

/ dowód: umowa kredytu z dnia 30.06.2010 r. z załącznikami – k. 6-18, 20-21;

Dnia 28.07.2010 r. kredytobiorcy zostali Bankowi dyspozycją uruchomienia I transzy kredytu w kwocie 363 440, 93 zł, wskazując jako beneficjenta D. B., nr rachunku bankowego i tytuł: Splata kapitału kredytu nr (...).

Wyrazili zgodę na pobranie składki (...) w kwocie 1 908, 55 zł.

/ dowód: dyspozycja uruchomienia kredytu z dnia 28.07.2010 r. – k. 19 /

W. Z. i A. W. zawarli związek małżeński w M. dnia 09.09.2006 r.

Wyrokiem z dnia 06.02.2012 r., XIII RC 2007/11, prawomocnym z dniem 28.02.2012 r., Sąd Okręgowy orzekł ich rozwód.

A. Z. z dniem 16.03.2012 r. powróciła do nazwiska W..

/ dowód: odpis skrócony aktu małżeństwa nr (...)- k. 60; odpis wyroku rozwodowego – k.

80 /

Dnia 15.10.2010 r. W. Z., zam. przy ul. (...) w M. oraz

A. Z., zam. przy ul. (...) w M., zawarli przed notariuszem B. W. w M. umowę majątkową małżeńską oraz umowę o podział majątku wspólnego, rep. A nr (...).

Małżonkowie Z. ustanowili rozdzielność majątkową oraz dokonali podziału majątku wspólnego w ten sposób, że W. Z. nabył lokal mieszkalny przy ul. (...) we W., udziały w 10 działkach gruntu położonych na M. we W., samochód ciężarowy (...), samochód osobowy (...), oraz majątek ruchomy służący do prowadzenia działalności gospodarczej, zaś A. Z. nabyła samochód ciężarowy (...).

/ dowód: akt notarialny z dnia 15.10.2010 r., rep. A nr (...) – k. 86-88 /

Pismem z dnia 16.04.2012 r. A. W. skierowała do (...) Banku S.A. wnioszek o zmianę warunków umowy kredytowej poprzez jej wykreślenie z tej umowy.

Wskazała, że w chwili zawarcia umowy nie była zatrudniona na umowę o pracę, nie osiągała dochodów, kredyt miał być spłacany z dochodów W. Z.. Wszystkie raty zostały spłacone przez W. Z.. W dniu 15.10.2010 r. A. i W. Z. zawarli umowę majątkową małżeńską oraz umowę o podział majątku wspólnego, rep. A nr (...). Na mocy tej umowy W. Z. nabył lokal mieszkalny przy ul. (...) we W.. Wnioskodawczyni nie zamieszkuje w tym lokalu od marca 2011 r.

/ dowód: pismo z dnia 16.04.2012 r. z załącznikami i dowodem nadania – k. 79-81 /

W odpowiedzi na wniosek z dnia 16.04.2012 r. pismem z dnia 10.05.2012 r. skierowanym do A. W. pod adres: (...) (...) (...) Bank S.A. poinformował, że rozpatrzenie wniosku wymaga wyrażenia zgody wszystkich kredytobiorców oraz przeprowadzenia analizy zdolności kredytowej osoby pozostającej w kredycie, a wszelkie zmiany umowy muszą nastąpić w formie aneksów do umowy.

/ dowód: pismo z dnia 10.05.2012 r. – k. 82 /

Pismem z dnia 05.06.2012 r. kredytobiorcy W. Z. i A. W. zwrócili się do (...) Banku S.A. z wnioskiem o zmianę warunków umowy kredytowej nr (...) z dnia 30.06.2010 r. poprzez zmianę podmiotową po stronie kredytobiorców polegającą na pozostaniu kredytobiorcą wyłącznie W. Z..

/ dowód: pismo z dnia 05.06.2012 r. – k. 83 /

Pismem z dnia 02.07.2012 r. (...) Bank poinformował pozwaną, że zmiana warunków umowy będzie mogła nastąpić dopiero po dokonaniu przez Bank pozytywnej weryfikacji zdolności kredytowej W. Z. i zwrócił się o przedstawienia aktualnych dokumentów finansowych niezbędnych do oceny zdolności kredytowej.

/ dowód: pismo z dnia 02.07.2012 r. – k. 84 /

Pismem z dnia 05.11.2014 r. A. W., zam. (...) M., skierowała do (...) Banku S.A. oświadczenie o rozwiązaniu umowy rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowego nr (...) z dnia 03.10.2014 r. oraz umowy rachunku biznesowego (...) nr (...) z dnia 26.08.2014 r.

Pismem z dnia 22.04.2015 r. A. W., zam. (...) M., skierowała do (...) Banku S.A. oświadczenie o rozwiązaniu umowy rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowego nr (...).

/ dowód: pismo z dnia 05.11.2014 r. – k. 86; pismo z dnia 22.04.2015 r. – k. 86v /

Pismem z dnia 27.09.2016 r. (...) Bank S.A. skierował do W. Z. pod adres: (...) M. pismo zawierające warunkowe wypowiedzenie umowy kredytu nr (...), w którym oświadczył, że z powodu niedotrzymania warunków umowy i nieuregulowania zaległości pomimo wezwania do zapłaty wzywa do spłaty zaległości wynoszących 1 737, 95 EUR + 25 zł (koszt wysyłki pisma) powstałej dnia 28.06.2016 r., a w przypadku nieskorzystania przez kredytobiorcę z uprawnień wskazanych w art. 75c prawa bankowego wypowiada umowę kredytu nr (...) z zachowaniem 30-

dniowego okresy wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia pisma. Wskazał, że jeżeli w okresie wypowiedzenia zostanie dokonana całkowita spłata zadłużenia przeterminowanego, wypowiedzenie stanie się nieskuteczne i umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach.

Pismo zostało awizowane w dniach 03.10.2016 r. i 11.10.2016 r., a następnie zwrócone do nadawcy.

/ dowód: pismo z dnia 27.09.2016 r. – k. 22-25 /

Pismem z dnia 27.09.2016 r. (...) Bank S.A. skierował do A. Z. pod adres:

(...)W. pismo zawierające warunkowe wypowiedzenie umowy kredytu nr (...), w którym oświadczył, że z powodu niedotrzymania warunków umowy i nieuregulowania zaległości pomimo wezwania do zapłaty wzywa do spłaty zaległości wynoszących 1 737, 95 EUR + 25 zł (koszt wysyłki pisma) powstałej dnia 28.06.2016 r., a w przypadku nieskorzystania przez kredytobiorcę z uprawnień wskazanych w art. 75c prawa bankowego wypowiada umowę kredytu nr (...) z zachowaniem 30-dniowego okresy wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia pisma. Wskazał, że jeżeli w okresie wypowiedzenia zostanie dokonana całkowita spłata zadłużenia przeterminowanego, wypowiedzenie stanie się nieskuteczne i umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach.

Pismo zostało awizowane i dnia 21.10.2016 r. zwrócone do nadawcy.

/ dowód: pismo z dnia 27.09.2016 r. – k. 26-29 /

Pismem z dnia 03.01.2017 r. (...) Bank S.A. zgłosił Towarzystwu (...) S.A. we W. w związku z zajściem zdarzenia przewidzianego w § 1 ust. 1 pkt 13 umowy z dnia 24.07.2009 r. roszczenie o wypłatę odszkodowania do polisy nr (...) w trybie § 9 ww umowy.

Powód wskazał, że łączna kwota zgłoszenia roszczenia wynosi 20 070, 32 EUR, w tym:

- niespłacony i wymagalny kapitał kredytu na ostatni dzień wypowiedzenia, tj. 12.12.2016 r. – 19 746, 11 EUR,
- odsetki zapadłe i niespłacone zgodnie z harmonogramem spłaty kredytu, naliczone do ostatniego dnia okresu wypowiedzenia – 295, 14 EUR,
- odsetki od zadłużenia przeterminowanego naliczonego od części kapitałowej kredytu do dnia 12.12.2016 r. – 7, 28 EUR,
- koszty związane z wysłanymi upomnieniami i wypowiedzeniem umowy kredytu – 21, 79 EUR.

(...) Bank S.A. wskazał, że dołącza kopie dokumentacji kredytowej.

/ dowód: pismo z dnia 03.01.2017 r. – k. 30-31 /

Pismem z dnia 30.03.2017 r. powód zawiadomił Bank o przyznaniu odszkodowania w kwocie 89 642, 25 zł, które zostało wypłacone w tym samym dniu.

Pismem z dnia 06.04.2017 r. (...) Bank S.A. potwierdził otrzymanie odszkodowania.

/ dowód: pismo z dnia 30.03.2017 r. – k. 32; potwierdzenie przelewu – k. 33; oświadczenie A.

Banku S.A. z dnia 06.04.2017 r. – k. 34 /

Pismem z dnia 11.04.2017 r. powód skierował do A. i W. Z. pod adres: (...)W. wezwanie do zapłaty 89 642, 25 zł w terminie do dnia 28.04.2017 r., wskazując że dokonał wypłaty odszkodowania na rzecz (...) Banku S.A.

Pismo zostało awizowane i zwrócone do nadawcy.

/ dowód: pismo z dnia 11.04.2017 r. – k. 35-39 /

Pismem z dnia 13.07.2017 r. powód skierował do A. i W. Z. pod adres: Plac (...) W. przedsądowe wezwanie do zapłaty 91 245, 85 zł z tytułu wypłaty odszkodowania na rzecz (...) Banku S.A.

Pismo zostało awizowane i zwrócone do nadawcy.

/ dowód: pismo z dnia 13.07.2017 r. – k. 40 /

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód dochodzi od pozwanej roszczenia regresowego mającego mu przysługiwać w wyniku dokonania wypłaty odszkodowania na rzecz (...) Banku S.A. z tytułu objęcia ochroną ubezpieczeniową umowy kredytu łączącej (...) Bank S.A. oraz W. Z. i A. Z. (obecnie W.) zawartej dnia 30.06.2010 r.

Powód wskazał, że związany był z (...) Bankiem S.A. umową ubezpieczenia niskiego wkładu własnego, na mocy której udzielił temu Bankowi ochrony ubezpieczeniowej obejmującej brak spłaty kredytów udzielanych przez Bank osobom fizycznym, oraz przedstawił tę umowę – mającą charakter umowy generalnej zawartą dnia 24.07.2009 r. Umowa ta została zawarta na czas nieokreślony, a zatem wiązała powoda oraz Bank w dacie zawarcia umowy kredytu nr (...) pomiędzy (...) Bankiem S.A. a W. Z. i A. Z. (30.06.2010 r.), jak również w dacie zgłoszenia przez Bank żądania wypłaty odszkodowania (03.01.2017 r.), a także w chwili obecnej.

Zgodnie z art. 805 § 1 oraz § 2 pkt 1 kc przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę, przy czym świadczenie ubezpieczyciela przy ubezpieczeniu majątkowym polega na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Wreszcie zgodnie z art. 828 § 1 kc, jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty

odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości wypłaconego odszkodowania.

Pozwana zakwestionowała roszczenie powoda, podnosząc zarzuty wobec samej umowy kredytu oraz jej wypowiedzenia, objęcia kredytu ubezpieczeniem niskiego wkładu, wysokości odszkodowania wypłaconego bankowi, a także sprzeczności roszczenia z zasadami współżycia społecznego.

Mając na uwadze podstawę faktyczną i prawną roszczenia zgłoszonego przez powoda oraz stanowisko pozwanej i podniesione przez nią zarzuty, Sąd doszedł do przekonania, że rozpoznanie sprawy nie wymaga przeprowadzenia rozprawy i rozpoznał ją na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 148¹ § 1 kpc, znajdującego zastosowanie w tej sprawie, jako zainicjowanej po 08.09.2016 r. Po złożeniu przez strony pism procesowych w postaci pozwu oraz sprzeciwu od nakazu zapłaty, stanowiącego w istocie odpowiedź na pozew, Sąd uznał, iż charakter sprawy powoduje, że prowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Sprawa ma charakter rozliczeniowy, dotyczy skuteczności roszczenia regresowego ubezpieczyciela, a materiał sprawy obejmuje przede wszystkim dokumenty dotyczące kredytu, ubezpieczenia kredytu, wypowiedzenia tej umowy oraz zgłoszenia szkody i wypłaty odszkodowania. W ocenie Sądu nie zachodziła w tej sprawie potrzeba prowadzenia dowodów ze źródeł osobowych, tj. przesłuchiwania kogokolwiek na rozprawie. Według art. 148¹ § 3 kpc rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo.

Ani powód w pozwie ani pozwana w sprzeciwie nie zażądali rozpoznania sprawy na rozprawie; wniosek powoda o przeprowadzenie rozprawy również pod jego nieobecność (pkt 1.3 pozwu) należało traktować jako standardowy wniosek przewidziany w art. 209 kpc (na wypadek przeprowadzenia rozprawy), nie zaś wniosek z art. 148¹ § 3 kpc.

Zgodnie z art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 kpc, wedle którego strony zobowiązane są przedstawiać dowody, oraz art. 232 kpc, stanowiący, że strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Ubezpieczyciel dochodzący roszczenia regresowego na podstawie art. 828 § 1 kc zobowiązany jest udowodnić, że wypłacił ubezpieczającemu lub innemu uprawnionemu odszkodowanie zgodnie ze swoim zobowiązaniem wynikającym z umowy ubezpieczenia, oraz że ubezpieczającemu lub innemu uprawnionemu przysługiwała wierzytelność objęta ubezpieczeniem.

Mając na uwadze wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż powód nie udowodnił istnienia wierzytelności (...) Banku S.A. wobec A. W. w kwocie 89 642, 25 zł, a nadto, iż pozwana skutecznie podważyła podstawy do wypłaty na rzecz tegoż Banku odszkodowania.

Stosownie do postanowień umowy ubezpieczenia z dnia 24.07.2009 r. ochroną zostały objęte wierzytelności Banku z tytułu niespłaconych kredytów w części dotyczącej brakującego wkładu własnego kredytobiorcy w sytuacji wypowiedzenia umowy kredytu.

Pomiędzy stronami nie było sporu co do tego, iż pozwani nie dysponowali tzw. wkładem własnym przy zawarciu umowy kredytu nr (...). Jednakże konsekwencją takiego stanu rzeczy było właśnie objęcie kredytu w stosownej części ubezpieczeniem na wypadek braku spłaty kredytu. W tym zakresie Sąd nie podzielił zarzutów pozwanej dotyczących tego ubezpieczenia. Nie ma znaczenia, czy kredytobiorcy wyrazili czy też nie zgodę na zawarcie i treść umowy ubezpieczenia. Uprawnienie ubezpieczyciela do wystąpienia z roszczeniem regresowym znajduje zawsze podstawę ustawową w przywołanym przepisie art. 828 § 1 kc, zaś realizacja tego roszczenia stanowi przedmiot oceny Sądu. W umowie kredytu kredytobiorcy wyrazili zgodę na ubezpieczenie niskiego wkładu oraz zaakceptowali składkę tego ubezpieczenia. Następnie w dniu 28.07.2010 r. wyrazili zgodę na pobranie składki ubezpieczenia (...). Rozwiązanie takie było korzystne dla kredytobiorców w tym znaczeniu, iż brak wkładu własnego stanowił przeszkodę do uzyskania kredytu, która została przewyżczona poprzez obciążenie składką z tytułu opisanego ubezpieczenia.

Niezasadne jest postrzeganie przez pozwaną umowy łączącej powoda z (...) Bankiem S.A. jako gwarancji bankowej. Po pierwsze, Bank był beneficjentem, a nie gwarantem, czyli wchodziłaby w grę gwarancja ubezpieczeniowa. Po drugie, udzielenie tego rodzaju gwarancji nie polega na zawarciu umowy ubezpieczenia za zapłatą składki, tylko na złożeniu przez ubezpieczyciela przyrzeczenia spełnienia oznaczonego świadczenia po wypełnieniu warunków formalnych zgłoszenia żądania zapłaty. Stosunek prawny gwarancji ubezpieczeniowej nie został przez ustawodawcę uregulowany wprost w sposób oddający jego źródło, elementy istotne, treść i formę; gwarancja ubezpieczeniowa jako jeden z dopuszczalnych przejawów aktywności ubezpieczyciela została jedynie przewidziana w art. 3 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o działalności ubezpieczeniowej w katalogu czynności ubezpieczeniowych oraz w dziale II ust. 15 załącznika do ustawy dotyczącego typizowania ryzyk ubezpieczeniowych.

Przedmiotem działalności ubezpieczycieli może być także udzielanie gwarancji samoistnych, nieodwołalnych, bezwarunkowych i płatnych na pierwsze żądanie, przy czym samoistość gwarancji oznacza istnienie abstrakcyjnej więzi prawnej pomiędzy wystawcą gwarancji (gwarantem) a jej odbiorcą (beneficjentem, gwarantariuszem), niezależnej od stosunku podstawowego łączącego ubezpieczyciela ze zleceniodawcą gwarancji oraz niezależną od stosunku prawnego łączącego beneficjenta ze zleceniodawcą (uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 28.04.1995 r., III CZP 166/94, OSNC 1995/10/135, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.04.1996 r., II CRN 38/96, OSNC 1996/9/122). Z uwagi na podobieństwo charakteru, celu i znaczenia, konstrukcja prawna gwarancji ubezpieczeniowej przedstawia się analogicznie do konstrukcji gwarancji bankowej. Według art. 81 ustawy

z dnia 29.08.1997 r. – Prawo bankowe gwarancją bankową jest jednostronne zobowiązanie banku – gwaranta, że po spełnieniu przez podmiot uprawniony (beneficjenta gwarancji) określonych warunków zapłaty, które mogą być stwierdzone określonymi w tym zapewnieniu dokumentami, jakie beneficjent załączony do sporządzonego we wskazanej formie żądania zapłaty, bank ten wykona świadczenie pieniężne na rzecz beneficjenta gwarancji. Sytuacja ubezpieczyciela jako gwaranta przedstawiać się będzie analogicznie do sytuacji banku udzielającego gwarancji.

W relacji pomiędzy gwarantem a zleceniodawcą gwarancji nawiązanie stosunku prawnego gwarancji może nastąpić w ramach ogólnej swobody kontraktowania w rozumieniu art. 353¹ kc. Z kolei w relacji pomiędzy gwarantem a beneficjentem gwarancji nawiązanie stosunku prawnego gwarancji następuje poprzez złożenie przez ubezpieczyciela jednostronnego oświadczenia woli o udzieleniu uprawnionemu takiej gwarancji (por. M. Olechowski, Charakter prawny gwarancji bankowej, Państwo i Prawo 1997, z. 6, s. 72-77). Udzielenie gwarancji nieodwołalnej, bezwarunkowej i na pierwsze żądanie prowadzi do powstania silnej i stabilnej więzi prawnej, w ramach której odpowiedzialność gwaranta nie jest uzależniona od żadnego zdarzenia przyszłego i niepewnego (warunku w rozumieniu art. 89 kc), a gwarant zapewnia uprawnionemu wypłatę umówionej sumy od razu po zgłoszeniu przez niego stosownego żądania. W praktyce gwarancja ubezpieczeniowa udzielana jest zazwyczaj na zlecenie dłużnika (kontrahenta) w celu wzmocnienia węzła obligacyjnego. Udzielenie takiej gwarancji służy z reguły ustanowieniu na rzecz uprawnionego zabezpieczenia jego wiarygodności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania.

Zatem relacja prawna gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej obejmuje z reguły trzy podmioty – zleceniodawcę gwarancji, gwaranta i beneficjenta gwarancji. Natomiast w przypadku umowy generalnej z dnia 24.07.2009 r. (...) Bank S.A. nie zlecał powodowi udzielenia gwarancji na rzecz innej osoby uprawnione, tylko zapewnił sobie wypłatę odszkodowania na wypadek braku spłaty zobowiązań kredytowych ze strony swoich kontrahentów.

W umowie kredytu z dnia 30.06.2010 r. mowa była wyraźnie o ubezpieczeniu tegoż kredytu, nie zaś o udzielaniu jakichkolwiek gwarancji z nim związanych. Nie może być zatem mowy o nieważności czy też nieskuteczności umowy generalnej ubezpieczenia niskiego wkładu.

Można zresztą dodać, iż również udzielenie gwarancji ubezpieczeniowej i jej następnie wykonanie przez powoda i tak mogłoby prowadzić do nabycia wiarygodności Banku, z tym że nie na podstawie art. 828 § 1 kc, tylko na zasadach ogólnych, np. na skutek przelewu wiarygodności.

Nietrafnie pozwana zarzuciła nieważność samej umowy kredytu.

Zamieszczenie w umowie postanowień kwalifikowanych jako klauzule niedozwolone (abuzywne) w rozumieniu art. 385¹ § 1 kc nie wpływa co do zasady na istnienie lub ważność zobowiązania kredytowego. Według art. 58 § 1 kc czynność prawna sprzeczna z ustawą lub mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwe przepisy przewidują inny skutek. Takimi przepisami są dyspozycje art. 385¹ § 1 i 2 kc, które przewidują, że postanowienia umowne niezgodnione z konsumentem indywidualnie nie wiążą go, a strony są związane umową w pozostałym zakresie. Umowa zawierająca niedozwolone postanowienia umowne nie jest nieważna, ale jedynie bezskuteczna w zakresie tychże postanowień.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29.08.1997 r. – Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Umowa kredytu nr (...) z dnia 30.06.2010 r. odpowiada tym wymaganiom. Ponadto ocena skuteczności konkretnych postanowień tej umowy winna być dokonywana w ramach ewentualnego procesu pomiędzy Bankiem a kredytobiorcami, gdzie mogą oni zgłaszać zarzuty wobec treści umowy wpływające na ustalenie wysokości zobowiązania do spłaty kredytu.

Niezależnie od powyższego można zwrócić uwagę, że niektóre z kwestionowanych przez pozwaną zapisów umowy, mianowicie § 7 ust. 3, 8 ust. 10 i 9 ust. 15 w ogóle nie mają znaczenia w tej sprawie, w szczególności nie ma związku między regresem ubezpieczyciela a nagrywaniem rozmów przez Bank albo podwyższeniem marży – zresztą podwyższenie marży Banku, czyli większe oprocentowanie kredytu, do czasu ustanowienia docelowego zabezpieczenia jest standardową praktyką i co do zasady nie narusza interesu kredytobiorcy.

Zdaniem Sądu Okręgowego pozwana podważyła natomiast skuteczność dokonania wypowiedzenia umowy kredytowej.

(...) Bank S.A. skierował do pozwanych oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu nr (...) w pismach datowanych na 27.09.2016 r. Oświadczenia te nie zostały jednakże doręczone kredytobiorcom, a także brak jest możliwości zweryfikowania wskazanej w nich wysokości zobowiązania. Nie można również dokonać weryfikacji wysokości wierzytelności zgłoszonej powodowi przez (...) Bank w dniu 03.01.2017 r.

Powód nie przedłożył całości dokumentacji kredytowej (którą powinien był otrzymać od ubezpieczającego wraz ze zgłoszeniem szkody). Nie przedłożył przede wszystkim ani harmonogramu spłat ani historii spłaty kredytu ani wyciągu z rachunku obsługi kredytu ani wreszcie żadnego innego dokumentu pozwalającego ustalić, jaka była wysokość miesięcznych rat kredytu, w tym rat płatnych do dnia 28.06.2016 r. (na taką datę powstania zaległości wskazywał (...) Bank S.A.), oraz wysokość zaległości kredytobiorców w spłacie kredytu, a także ustalić, czy zostały wypełnione warunki umożliwiające wypowiedzenie umowy kredytu.

W oświadczeniach z dnia 27.09.2016 r. (...) Bank S.A. wskazał, że zaległość kredytobiorców nie została uregulowana pomimo wezwania do zapłaty. Zarówno w umowie kredytu z dnia 30.06.2010 r., jak i w umowie ubezpieczenia z dnia 24.07.2009 r., zostało wyraźnie wskazane, że ewentualne wypowiedzenie kredytu musi zostać poprzedzone wezwaniem do zapłaty zaległości. Powód nie wykazał, czy i kiedy wezwania takie zostały pozwanym doręczone.

Sąd podziela zarzuty pozwanej dotyczące braku skutecznego doręczenia wypowiedzenia kredytu pod właściwym adresem. Stosownie do postanowień umowy kredytu z dnia 30.06.2010 r. wypowiedzenie miało zostać dokonane na piśmie, co wymusza jego doręczenie drogą pocztową lub kurierem (nie elektronicznie). Doręczenie to powinno nastąpić pod prawidłowo ustalonym adresem. Także umowa ubezpieczenia z dnia 24.07.2009 r. zobowiązywała Bank do doręczenia wypowiedzenia pod aktualnym, udokumentowanym i potwierdzonym pisemnie przez kredytobiorcę adresem korespondencyjnym.

W umowie kredytu z dnia 30.06.2010 r. kredytobiorcy podali, że zamieszkują we W. przy Pl. (...). Nie wskazali żadnego innego adresu korespondencyjnego. Powód nie udowodnił, aby w trakcie okresu kredytowania pozwani podali Bankowi inny adres korespondencyjny. Z kolei pozwana wykazała, że w 2012 r. prowadziła z Bankiem korespondencję dotyczącą kredytu, podając adres zamieszkania w M., pod który to adres Bank kierował odpowiedzi na wnioski pozwanej.

Odnosząc się do zarzutów pozwanej w piśmie z dnia 05.07.2018 r., powód w żaden sposób nie wyjaśnił, dlaczego wypowiedzenie kredytu skierowane do pozwanej pod adres: (...)W., miałyby być skuteczne. Pozwana podała, że taki adres wskazała w umowach rachunków bankowych, które jednakże rozwiązała pod koniec 2014 r. Nawet jednak w takiej sytuacji adres ten nie mógł być zastosowany w relacji wynikającej z innej czynności bankowej. Klient banku może wskazać inny adres dla korespondencji dotyczącej kredytu inny zaś dla korespondencji dotyczącej rachunku albo też wskazać jeden adres dla wszelkiej korespondencji. Powód nie wykazał, aby w przypadku pozwanej zaszła ta ostatnia sytuacja. Dodatkowo pozwana podała, że Bank zamknął rachunki zgodnie z jej oświadczeniem, w którym podała adres: (...) M.. Zatem korespondencja do pozwanej winna być kierowana pod tym adresem. Można zwrócić uwagę, że równocześnie wypowiedzenie kredytu skierowane do W. Z. zostało wysłane pod jego adres w M.. Tak samo należało postąpić w przypadku wypowiedzenia umowy skierowanego do A. W..

Wypowiedzenie umowy kredytu stanowi jednostronne oświadczenie banku składane

kredytobiorcy, czyli mające indywidualnie oznaczonego adresata, które musi dotrzeć do tegoż adresata w sposób umożliwiający zapoznanie się z tym oświadczeniem – art. 61 kc. Brak skutecznego doręczenia pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu czyni to wypowiedzenie bezskutecznym.

Następnie należy wskazać na niedopuszczalne sformułowanie oświadczenia o wypowiedzeniu kredytu jako złożonego pod warunkiem nieuregulowania zadłużenia w terminie. W orzecznictwie wyrażone zostało stanowisko, iż za prawidłowe wypowiedzenie umowy nie może zostać uznane pismo, w którym bank stwierdza, że w przypadku braku spłaty zadłużenia w określonym terminie pismo należy potraktować jako wypowiedzenie umowy (zob. wyroki: Sądu Najwyższego z dnia 08.09.2016 r., II CSK 750/15; Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14.05.2015 r., I ACa 16/15). Wezwanie do zapłaty zaległości a wypowiedzenie umowy kredytu to dwa różne oświadczenia banku, mające różną treść, różny cel i różne znaczenie, nawet jeżeli następują kolejno po sobie w ramach jednej procedury. Wypowiedzenie umowy kredytu ma tak doniosłe znaczenie, iż musi być jednoznaczne, pewne, a kredytobiorca musi mieć pełną świadomość swojej sytuacji bez rozważania, czy zaistniały jakieś szczególne warunki skutkujące bądź nie zmianą lub ustaniem umowy.

Umowa kredytu z dnia 30.06.2010 r. nie przewiduje, aby Bank mógł złożyć jednocześnie oświadczenie o wezwaniu do zapłaty i wypowiedzeniu umowy w razie braku spełnienia żądanego świadczenia. Przeciwnie, umowa ta wyraźnie wskazuje na wezwanie do zapłaty i następnie jej ewentualne wypowiedzenie. Ryzyko związane z treścią umowy ponosi w pierwszej kolejności strona, która zredagowała umowę (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 03.02.2011 r., I CSK 348/10; z dnia 05.03.2010 r., IV CSK 382/09; z dnia 21.06.2007 r., IV CSK 95/07; a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23.07.2012 r., I ACa 1299/11). Bank, który przygotował wzorzec umowy, musi bezwzględnie dochować wymogów formalnych przewidzianych w tej umowie do dokonania określonych czynności, zwłaszcza czynności tak istotnej, jak jednostronne doprowadzenie do ustania więzi zobowiązaniowej.

Skoro zatem umowa kredytu nie została wypowiedziana w stosunku do A. W., nie zaistniała podstawa do wypłaty odszkodowania przez powoda na rzecz (...) Banku S.A. skutkująca nabyciem przez powoda wierzytelności Banku i uprawnienia do regresu wobec pozwanej.

Z kolei, nawet przyjmując skuteczne doręczenie pisma z dnia 27.09.2016 r. W. Z., nie sposób także uznać, aby pisma opatrzone tą datą stanowiły skuteczne wypowiedzenie kredytu wobec braku możliwości oceny wysokości zobowiązania kredytobiorców.

Powód nie wykazał, jaka była wysokość miesięcznej raty kredytu, w szczególności aby dwukrotność tej raty wynosiła co najmniej 1 737, 95 EUR, gdyż dopiero powstanie co najmniej dwumiesięcznej zaległości dawało podstawę do wypowiedzenia umowy kredytu. Nie udowodnił także, aby na dzień 03.01.2017 r. istniała zaległość w kwocie 20 0070, 32 EUR, w tym 19 746, 11 EUR z tytułu niespłaconego kapitału kredytu. Nie wiadomo w ogóle, w jaki sposób zostały wyliczone te kwoty, a także kwoty odsetek wskazane w zgłoszeniu szkody.

Kredyt miał charakter kredytu indeksowanego do EUR. Powód nie wykazał, jaka była wartość zobowiązania pozwanych wyrażonego w tej walucie po dokonaniu przez (...) Bank S.A. przeliczenia przewidzianego w umowie.

Niezależnie od powyższego, nawet pominięcie przeliczenia waluty kredytu wskazuje, iż na dzień 03.01.2017 r. nie mogła powstać zaległość uzasadniająca wypłatę 89 642, 25 zł odszkodowania.

Jak wynika z umowy kredytu, niski wkład własny kredytobiorców objęty ubezpieczeniem w (...) S.A. wynosił 132 538, 46 zł, co stanowi 28, 72 % kwoty kredytu. Upraszczając rozliczenie kredytu przez pominięcie odsetek, spłata kapitału kredytu w 360 ratach dałaby miesięcznie ok. 1 282, 05 zł. Spłata części kapitału kredytu odpowiadającej ubezpieczonemu niskiemu wkładowi nastąpiłaby w 103, 38 ratach (132 538, 46 zł / 1 282, 05 zł). Zakładając uruchomienie kredytu pod koniec lipca 2010 r. i powstanie dwumiesięcznej zaległości w okresie maj-czerwiec 2016 r., do kwietnia 2016 r. zostałoby spłacone 69 rat, czyli pozostałoby 34, 38 raty x 1 282, 05 zł = 44 076, 88 zł, co stanowi jedynie połowę żądanego przez Bank odszkodowania.

Brak dostatecznego materiału dowodowego umożliwiającego ustalenie: wysokości zobowiązania kredytowego w EUR, sumy dokonanej spłaty kredytu, wysokości zadłużenia powstałego przed skierowaniem oświadczenia o wypowiedzeniu kredytu, wysokości zadłużenia powstałego do dnia 03.01.2017 r., itd. prowadzi do wniosku, iż powód nie wywiązał się ze spoczywającego na nim obowiązku należytego udowodnienia swoich twierdzeń, w tym udowodnienia istnienia i wysokości dochodzonej wobec pozwanej wierzytelności. To zaś skutkuje oddaleniem powództwa w całości.

Sąd oddalił wnioski pozwanej o:

- przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków wskazanych w pkt IV.2 sprzeciwu,
- przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron,
- zobowiązanie powoda do złożenia dokumentów – pkt V sprzeciwu,
- dopuszczenie dowodów z dokumentów wskazanych w pkt VI sprzeciwu,
- dopuszczenie dowodów z opinii biegłych wskazanych w pkt VII sprzeciwu,

uznając je za zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy (dowody osobowe) albo wręcz całkowicie chybione.

Jeżeli chodzi o dołączenie akt spraw wymienionych w sprzeciwie, to pozwana jako strona postępowań w tych sprawach sama mogła przedłożyć wyciągi lub odpisy z dokumentów znajdujących się w tych aktach. Sąd zwrócił się jedynie o akta upadłościowe W. Z., co miało jednakże wyłącznie znaczenie dla oceny biegu procesu przeciwko temu

pozwanemu.

Wniosek o zobowiązanie powoda do złożenia dokumentów dotyczących wszelkich powiązań kapitałowych, osobowych i umownych pomiędzy powodem a (...) Bankiem S.A. w okresie 2009-2017 jest zbyt obszerny i nieprecyzyjny, w ogóle nie przystając do przedmiotu tego postępowania – powód powołał się na umowę generalną ubezpieczenia niskiego wkładu i tylko taka relacja powoda (...) Banku S.A. podlega w tej sprawie ocenie.

Całkowicie błędny jest wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu językoznawstwa zgłoszony na okoliczność „ustalenia stopnia przejrzystości/transparentności tekstu umowy kredytu zawartej pomiędzy powodem a pozwanymi, jej zrozumiałości dla konsument, jasności oraz wariantowości znaczenia poszczególnych postanowień umownych”. Po pierwsze, powoda i pozwanych nie łączyła umowa kredytu ani żadna inna umowa. Po drugie, ocena postanowień umowy należy do Sądu, także w zakresie możliwych interpretacji znaczenia użytych w niej terminów, nie wymagając żadnych wiadomości specjalnych. Biegły nie może się zresztą wypowiadać co do tego, jak rozumie zapisy umowy konkretna osoba będąca jej stroną. Po trzecie, można dodać, iż pozwana jest z zawodu adwokatem, jej wykształcenie pozwala na dalece większą wnikliwość w odczytywaniu znaczenia zapisów umowy kredytowej w porównaniu do przeciętnego konsumenta.

To samo dotyczy wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości i finansów zgłoszonego na okoliczność wyliczenia wysokości należności na rzecz powoda, wyliczenia wysokości spełnionego świadczenia, zbadania prawidłowości wyliczeń powoda. Dokonanie takich ustaleń należy do Sądu na podstawie materiału dowodowego przedłożonego przez strony i nie wymaga wiadomości specjalnych, tylko znajomości matematyki. Można dodać, iż wyliczenie wysokości spełnionego świadczenia wymagałoby przedstawienia stosownych dowodów, czyli historii rachunku kredytowego (przez powoda) albo potwierdzeń wpłat (przez pozwaną), co nie nastąpiło.

Reasumując powyższe rozważania Sąd doszedł do przekonania, iż roszczenie powoda nie zostało należycie usprawiedliwione i poparte materiałem dowodowym, wobec czego oddalił powództwo.

Pozwanej jako wygrywającej sprawę przysługuje na podstawie art. 98 kpc zwrot kosztów procesu obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – 5 400 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd podjął rozstrzygnięcia zawarte w sentencji wyroku.